

MILA JOJKIĆ VOJNOVIĆ

PLAVE SLUTNJE

NOVI SAD 2021.

*NAROČITO VOLIM KAD JE PROZA ROZA
A JOŠ VIŠE VOLIM KAD JE TRAVA PLAVA
SVIM STVARIMA DAJEM NAROČITE BOJE
MOŽDA NEKIMA TAKVE BOJE BAŠ I NE STOJE
AL` JA IH VOLIM JER SU MOJE.*

Autor

***POLJIMA PUSTIM
VETAR
STIHOVE NOSI***

GLAS KOJI ZOVE U SNOVE

U noći tihoj
samo tvoj glas čujem,
taj blagi vapaj,
kao da me zove...

Zbog glasa tog
ostaviću sve,
i društvo, i pesmu,
i poći u snove...

VERUJEM NEŽNIM REČIMA

Ne, ne moraš verovati
da verujem ja,
u reči nežne
sa usana tvojih;

možda je strepnja
kriva za sve,
možda se plašim
osećanja svojih.

NEIZVESNOST LUTANJA

I lutaću dugo
k`o beskućnik pusti,
tražeći ljubav,
al` naći je neću.

Na putu ka cilju
kome srce žudi,
pronaći ću utehu
il` samoću veću.

SPOKOJ U NARUČJU PRIJATELJA

Kada bi znao,
ti prijatelju jedini,
prazninu mučnu
što ovladava mnome,
da li bi i tada
voleo to biće
što spokoj nadje
u naručju tvome?

Kada bi znao,
ti prijatelju jedini,
samoću dugu
što spokoj razara,
da li bi i tada
shvatio to biće
što nadje u tebi
svoga čuvara?

Kada bi znao,
ti prijatelju jedini,
sve patnje moje
što osmeh skriva,
kada bi znao;
dal' bi i tada
za to biće,
kao i sada,
sve svoje dao?

Kada bi znao
ti prijatelju jedini,
da svoju ljubav
želim tebi dati,
da l' bi i tada
voleo to biće,
da l' bi ga mogao
svojim zvati?

DALEKO OD LJUDI

Možda ću nestati
jednom za svagda;
niko taj nestanak
osetit` neće;
kraj odra, mirno,
prolaziće mnogi,
pogleda bledih,
ostaviće cveće.

Nekom će zastati
suza u oku,
možda će se jecaj
otrgnut` iz grudi;
a ja ću spokojna
biti tada,
biću daleko,
daleko od ljudi.

ČEKANJE

I čekam jer rekoše:

“Čekati treba!”

Mada ne znam ni sama koga;
da l` nešto novo, meni neznano,
il` zaboravljeno iz života moga?

Da l` ima negde takvoga bića
što doćiće nekad u život moj?
Pažljivo promatram svakog mladića
čitajuć sa lica:

Ne, ja nisam tvoj.

I nikad` niko, moj neće biti,
čekaću večno, o ljubavi sniti,
osmehom na licu čežnju ću kriti,
jer nikad, niko moj neće biti.

KROTKO GAZIM PO GRANJU

Idem za tobom, dugo i daleko,
a znam da nikad` neću stići
daljinu tu, što preda mnom stoji,
jer do tebe treba dugo ići.

Znam, za mene ti nisi sazdan,
nit prirodom, niti svetom zlim;
pa ipak, krotko, gazim po granju,
zavideći dunavskim talasima svim:

Kako se prepliću u reci mutnoj,
talasanjem, vetrom, jedan drugog stiže
i svakim drhtajem reke u seni,
jedan su drugom sve bliže i bliže.

PROSTRANSTVA ZELENE I CRNE BOJE

Zelene su bile drage mi oči,
zelene su bile sve naše noći,
i sve je zeleno bilo tada;
zeleni polja i žita mlada;
i trava beše zelene boje
kad se meke usne zelenilom spoje.
Zelene ljubavi, vezaše nas dvoje
u tom prostranstvu zelene boje.

Crne su sada drage mi oči;
crne su sada sve moje noći,
i sve je crno za mene sada;
crna su polja i žita mlada;
i trava sad` je crne boje...

Zelenu odnese sve nade moje;
zelenom nijansom nestasmo nas dvoje
jer volesmo oboje zelene boje.
Ostaše zelena sećanja moja
u tom prostranstvu crnih boja.

ŠUMI VETAR I NJIŠU SE TRAVE

I danas se u meni nešto talasa,
i šumi vetar, njišu se trave;
još uvek odzvanja eho tvog glasa,
dok gledam u nebo boje, modro plave.

A oko mene, praznina mučna,
samo sećanja ovde još žive,
umiru trave, sa vetrom bez šuma,
i eho odnose magle sive.

Ne, odneti ne mogu sve,
ni ljudi, ni vetar, niti magle sive;
ako te uzmu, znam, sebični jesu,
u meni će večno sećanja da žive.

NEPOZNATO MAMI U SMIRAJ

Ne dotiči ono što nije ti dato -
koliko puta rekoš sebi.
To je daleko, još nepoznato,
a potom pomislim: "A zašto ne bi'?"

Neznanje to mami me u smiraj,
da dokučim njegove tajne sve;
a potom ustuknem: "Ne, to ne diraj!
Nisu za tebe sve tajne te."

POSLE TEBE, NE MILI MI SE SVET

I sad posle svega, kad krenuh u svet,
prijatelja više nigde nije bilo,
ni nadanja više, što svim srcem slutih,
niti mi je išta u tom svetu milo.

Dok gorčina dušu opija mi sada
u snovima živim samo prošlost svoju;
jer budućnost varka beše mi za tren,
ja osećam samo prošlu ljubav tvoju.

Bez spokoja lutam ulicama grada,
osećajući prezir čak i prema sebi;
zar zaista nikog ne mogu da volim,
zar sam svu ljubav poklonila tebi?

TIHO ŠUME LISTOVI ŽUTI

Dok prozore sveta obliva kiša
i hladne kapi razdiru tišinu,
u sutonu teškom koji dan zatvara,
šuštanje lišća donosi svežinu.

I tiho sad šume ti listovi žuti
i tiho nestaju u blatu i tami,
gušeći se s jesenjom svežinom,
jedan po jedan opadaju sami.

I umiru tiho na dnu zemlje crne,
u blatu što jesen donosi svežinom,
života svoga, ispuštajući jecaj,
pomešan sa mirnom studenom tišinom.

NESHVAĆENO U MIRISU LIPE

Kako da te shvatim
dok trava odiše,
dok vetar fijuče
i lipa miriše?

Kako da te shvatim
tajno mog života,
ti srećna muziko
razdraganih nota?

Kako da te shvatim
ti srećo neznama,
ti nova reči
sa ljubavlju zvana?

NESTAJEM DOK VETAR FIJUČE

U sutonu hladnog dana,
i svetlosti što se skriva,
i u vetru što fijuče,
šta se sada sa mnom zbiva?

Ja osećam da nestajem,
u jeseni da se gubim,
i u tami, žarko želim
tvoje usne da poljubim.

I ostvarih svoje želje,
svoje snove i sve nade,
u mašti i reči pesme,
al' u sumrak sve to pade.

GDE JE NESTALO ISKRENO PRIJATELJSTVO?

Kako steći prijateljstvo
u tom svetu lažne nade?
Kako naći prijatelja,
bilo danas, bilo kade?

Kad je život tako gorak,
prepun praznih obećanja,
kad su ljudi tako zlobni,
neiskrenih osećanja.

JECAJE KIŠA SKRIVA

Kako je teško kad tebe nema,
što svaki jecaj kiša sad skriva,
što moju stvarnost tuga obliva
i sva neizvesnost u meni biva.

Kako je teško kad izdišem u tami
i umirem zajedno sa lišćem uvelim,
dok moje srce u daljinu luta,
pružajući ti ljubav, rukama svelim.